

De Heraut

door de

Bereformeerde Kerken in Nederland.

Het nadrukken van den inhoud van dit blad is verboden overeenkomstig de Wet op het Auteursrecht.

Zondag 17 Augustus 1919. N°. 2169.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden. Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonnementen en Advertentieaanvragen aan de ADMINISTRATIE. Bureau: N.Z. Voorburgwal 58-60, te Amsterdam. Inzendingen, die later dan Donderdag 's namiddags te 12 uur worden ontvangen, kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Abonnementsprijs: franco aan huis, per drie maanden /1.50 bij vooruitbetaling voor het Buitenland en Ned.-Indië per jaar /7.20 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers /—15. Advertentieprijs: van 1 tot 8 regels /1.30, met inbegrip van bewijsnummer, voor elke regel meer /—20. Aanvragen en melding van liefdegaven /—12 per regel.

„Naar de Gelijkennisse Gods.”

Dit is het boek van Adams geslacht: ten dage dat God den mensch schiep, maakte Hij hem naar de gelijkennisse Gods. Genesis V: 1.

Gaan we in het Paradijs terug op den oorspronkelijken mensch, gelijk God hem schiep en zijn levenswet bepaalde, dan kan onze voorstelling van wat ons oorspronkelijk toebedeeld werd, nimmer hoog genoeg gaan. Na den val in zonde is onze toestand jammerlijk, maar krachtens de oorspronkelijke Schepping, was in ons niets minder dan de gelijkennisse Gods.

Hierop mag niets afgedongen, en we mogen dit nimmer in twaakker zin duiden of opvatten. Er was in die gelijkennisse een volkomenheid. Zoals de mensch, als resultaat van Gods Schepping, oorspronkelijk, vóór zijn val, in het Paradijs stond, kon er geen hooger noch rijker begaafd schepsel gedacht worden. Er gaat niets boven God. Geen hooger en rijker beeld is denkbaar, dan het Beeld Gods. Krachtens de Schepping stonde zelfs de Engel niet daarboven, maar veel meer beneden. Naar de stellige en pertinente verklaring, die God zelf ons in Zijn Woord gaf, was er boven den mensch geen enkel ander schepsel uitgaande, zoodat de mensch, en hij alleen, zelfs boven den Engel en den Aartsengel stond. Meer nog. Zelfs in onze gedachte kan geen hooger creatuurlijk wezen opkomen, dan God oorspronkelijk in Adam op deze aarde geschapen had. Spreekt men vaak van een ideaal, dan moet even stellig beleden, dat de ideale mensch niet hooger kan gedacht worden, dan Adam bij zijn eerste in het leven treden was. Er ging niet alleen niets boven hem, doch er kon zelfs niets boven hem als ideaal in beeld worden gebracht. De oorspronkelijke mensch immers was naar den Beelde Gods geschapen, en boven het Beeld van den levenden God kan geen voorstelling zelfs van eenig schepsel in ons opkomen. Alle zwetsen wat men ook nu weer beproeft heeft met een dusgenaamd „Uebermensch” is dan ook niets dan woordenpraal. Boven den mensch, zoodat hij nu door de zonde werd, staat in beginsel, reeds hier op aarde, elk verkoren kind van God. Maar gaat ge terug op wat vóór den val in het Paradijs door God in het kind des menschen naar Zijn gelijkens tot aanzijn was geroepen, dan kon hier niets boven gaan, en was de oorspronkelijke Adam het hoogste dat zich denken liet. Hij tocht, en hij alleen, droeg zonder smet of schaduw het Beeld van den Almachtigen, hij was de beelddrager Gods.

In het verhaal zelf van de Schepping staat 't zoo onomwonden klaar en duidelijk ons medegedeeld: „God zeide: Laat ons menschen maken naar ons beeld en naar onze gelijkennisse.” Na den Zondvloed wordt het herhaald, als de Heere zelf nogmaals betuigt: „Want God heeft den mensch naar zijn beeld gemaakt.” De apostel Paulus spreekt het nogmaals in het Heideense Corinthen uit: „De man moet het hoofd niet dekken, overmits hij het beeld van de heerlijkheid Gods is.” En Jacobus betuigt het nogmaals in zijn zoo rijken zendbrief: „dat de mensch naar de gelijkennisse Gods gemaakt is.” Al is het dan ook, dat het intreden der zonde in ons geslacht, ons geestelijk geheel ontlicht heeft, op den aard en op de oorspronkelijke betekenis van onze Schepping in het Paradijs wordt hiermede niets afgedongen. Het is en blijft, hoe de zonde ook onze natuur vervalscht en ontaardt moge hebben, de grondtrek van ons wezen als mensch, dat we geschapen zijn als het hoogst staande en hoogst denkbare creatuur dat God tot aanzijn riep, en zulks eeniglijk naardien we geschapen zijn als dragende het Beeld van God. Doch hierbij valle er dan ook de volle nadruk op, dat God alleen het Wezen is, en dat in ons niet anders dan zijn Beeld kan zijn.

Het was hierop dat Satan den mensch aangreep, om hem tot volstrekten afval van zijn God te verlokken. God had gezegd, aldus hield Satan 't den mensch voor, dat „ten dage dat ge van dien boom eet, ge den dood zult sterven”, doch hiervan zou juist het omgekeerde de uitkomst zijn. „God weet, zoo sluisterde hij Adam in, God weet, dat ten dage als ge daarvan eet, zoo zullen uwe oogen geopend worden, en ge zult als God wezen, kennende het goed en het kwaad.” Hierin nu sprak zich de Satanische leugen uit. Het besef van wat goed of kwaad voor God was, zou niet eerst nu in den mensch opkomen, maar was in de Schepping zelve aan den

mensch ingeprent. Toen Adam in zonde bezweek, wist en doorzag hij tot op 't diepst, dat hij rechtstreeks tegen zijn God inging, want God had hem naar zijn Beeld gemaakt, en tegen dat heilige Beeld ging Adam rechtstreeks is. Dat Beeld Gods verzaakte hij, zoodat 't uit hem gleed, en dat zijn zielsaard in zijn tegendeel omsloeg. Hij was in de gelijkennisse Gods geschapen, maar juist die gelijkennisse Gods heeft Adam door zijn val in het Paradijs verzaakt, ingeboet en verloren.

Waarin lag hier nu het beslissende moment? Dit spreekt zich vanzelf uit in het allesbeheerschend onderscheid tusschen het Wezen en het Beeld van dat wezen. Nu was uitvaard het wezen van hetgeen in de Schepping zich aandende, eeniglijk in God, en wat in den mensch te voorschijn trad was eeniglijk en uitsluitend het beeld, de afschaduwing, de zijdelingsche teekening hiervan. In den mensch was niets oorspronkelijks. Al het oorspronkelijke van wat in heel de Schepping zich aandende, was eeniglijk in God. Toen God de wereld schiep met alles wat tot die geheele wereld behoort, bestond er op geenerlei manier ook maar eenig beeld, dat God tot voorbeeld koos, om er den bouw van het gansche Heelal naar in te richten. Toen de Schepping intrad, bestond er niets en was er niets, dat God zich ten voorbeeld had kunnen kiezen. In de Schepping van het gansche Heelal diende zich niet anders aan dan de verwerkelijking van gedachten, die in God zelf waren opgekomen. Er bestond toen nog niets wat ook, waaraan God het Beeld van zijn Schepping kon ontleend hebben. Er is dan ook in geheel de Schepping, 't zij op stoffelijk of op geestelijk gebied, niets denkbaar of noembaar, dat niet uit God zelf geheel nieuw en oorspronkelijk zou zijn opgekomen. Iets wat ten voorbeeld had kunnen genomen worden, om zich naar te richten, bestond niet. Zelfs de natuurwetten zijn door God niet gevonden als bestaande en geldende, maar ze zijn alle, van het machtigste tot het geringste toe door God uitgedacht en uitgevonden. Er is geen stofken hoe nietig, geen insecten hoe klein, geen molecule hoe schier onwaarneembaar ook, die Gods doen in den gang der gansche Schepping kon bepaald hebben. Van het allergeestigste tot het alleroverwerdendste toe, is 't alles eeniglijk uit de rijke Godsgeachte opgekomen. En nu spreekt zich hierin de alles beheerschende tegenstelling tusschen God en mensch uit, dat uit den Geest van God heel de Schepping, heel de Wereld, heel 't gansche Heelal is opgekomen, en dat daarentegen uit den mensch als schepsel niets, wat ook, op kon rijzen, of het moest doot God in hem gelegd, door God aan hem verstrekt en in hem onderhouden zijn.

Ongetwijfeld welde er later ook in den mensch velerlei op, dat men eerst nog niet kende en nog niet bewonderen kon, doch dit draagt dan alles 't karakter van kunst, of 't zijn door God gebruikte menscheelijken krachten, die hij zelf in den mensch had ingeschapen en ontwikkeld. En daarom blijft de tegenstelling van den beginne af tot het einde toe, dat al wat zich in de Schepping rijkt en heerlijk aandeelt, het oorspronkelijk machtsbestaan van den Almachtigen verlaat, en dat de mensch hierin nooit iets, wat ook, kon laten uitschitteren, of het moest hem voorgehouden, door God in hem ingeprent en uit hem tot uiting gebracht zijn. Doch hoe rijkt dit ook den mensch kan doen optreden, het is en blijft van den eersten aanvang tot den einde toe, in den mensch steeds en onveranderlijk, een doen naar de gelijkennisse Gods, en in God eeniglijk en alleen het zuiver, onvermengd oorspronkelijke. Daarom valt de mensch dan ook op 't eigen oogenblik, dat hij zich ook maar in één enkel punt durft aanstellen, als bezat hij 't vermogen, om iets uit zich zelf voort te brengen, waarmede hij voor God naderen zou, om er zijn God aan te binden. God Almachtig en de Almachtige God alleen blijft de oorspronkelijke werker en beschikker, en zij 't dan al dat de mensch, als drager van het Beeld Gods, zelfs boven de Engelen uitgaat, toch verzaakt hij zijn eigen toekomst en schendt hij de eere Gods algeheel, indien hij zich ook maar één oogenblik inbeeldt, dat hij naast God zou staan, om 't Goddelijke na te bootsen. Het is Gods heilige bestelling, dat onder alle creaturen de mensch het rijkst begiftigd is, zoodat er onder de creaturen boven den mensch niets uitgaat, maar ook in dien mensch is 't uit God alleen, dat al 't heilige en heerlijke inschijnt en instraalt.

Dr. A. K.

Kootwijks Scholen

In hartelijken dank ontvingen f 5, gevonden in de Unie Collectie te Sch. tene. Kootwijk. Dr. J. H. HOUTZAGERS.

Buitenland.

Rusland. De ervaring van een predikant bij de Bolsjewiki. V.

Mijn vrouw zond mij haar Bijbel en een laag, „angen brief, door welken ik van haar krankheid en haar verdervan vernam. Weder was er reden tot dankbaarheid: zij had van ons huis meer dan eenmaal bericht ontvangen: het ging met ons zoonje, Gottfried goed; in onze woning huisden en plunderden de rooden, onze eigene dienstmaagden commandeerden en gedroegen zich als heerscheressen van het huis; mijne schoonmoeder moest zich tot hare kamer bepalen. Ik dankte God er voor, dat mijne vrouw nu goed verpleegd werd; bloedverwanten mochten haar verzorgen; zij was niet te huis in den chaos, die zooveel gevaar met zich bracht.

Weder vielen er twee offers. Op een avond haalden soldaten den houtvester B. en een Let — zij keerden nooit weder. De oude ouders van den houtvester, die ook gevangen zaten, verloren hun laatste, achte kind. Vier zonen had de griep te voren weggerukt! Diep verslagen zocht ik naar een troostwoord voor de oude moeder: ik schreef voor haar de lieflijkste teksten uit Gods Woord op. Zij dankte mij onder tranen en sprak: „Ik heb goede hoop, dat zij mijn Emil naar het paradijs hebben geholpen. Hij moet in een afscheidsbrief aan vrouw en kind, dien hij in het voorgevoel van hetgeen hun wachte, geschreven had, uitge-sproken hebben; dat hij bereid was om te sterven.”

Den anderen dag moesten gevangenen hem en zijn loigeroort begraven; de lijken waren ontkleed; in het graf bleef nog ruimte over voor vijf tot zeven personen. Woederlijk zijn de wegen Gods, sommigen vallen, anderen blijven gespaard. De predikant Heinrichsen, aangeklaagd wegens het verraden van het arbeidende volk in 1905, kwam levend van het gerecht terug; wij hadden alle hoop, dat hij gespaard zou blijven, opgegeven. Er waren geen getuigen tegen hem verschenen, daarom was de behandeling van zijn zaak ingesteld. Maar ik werd in het geheel niet voor deze rechtbank geroepen; de rechtbank, die het voorloopig onderzoek moesten instellen, kwamen onmiddellijk na het verhoor van mijne vrouw in het ziekenhuis, tot mij en zeiden, dat mijn zaak nog nauweuriger moest onderzocht worden. Ik meen, dat de houding mijner vrouw op de rechtbank, die het voorloopig onderzoek instelden, zulk een indruk gemaakt had, dat zij besloten ons te sparen. „Ik bid voor u”, had zij aan het slot van een lang onderhoud uitge-sproken. „Dat is alles blik”, antwoordde een hunner. Maar een ander zeide diep ernstig: „Wij kunnen daarvoor slechts danken, wanneer u het werkelijk doet.”

Zoo waren wij predikanten tot op dien dag in het leven gespaard, terwijl toch vijf offers vielen. Vóór hun dood zijn zij nog op diezelfde wijze gekweld en gemarteld, de later opgegraven lijken leverden daarvoor het bewijs.

Kort daarna werden onze verwanten uit de stad met vier adellijke dames gevangen genomen, ten deele werden zij op de straat gearresteerd. Mijn tante werd bij een huizeering, die 16 uur duurde, van al haar linnen-goed en bont en levensmiddelen beroofd; men had haar aangeklaagd, dat zij ons levensmid-delen in de gevangenis gezonden had. Nu moesten allen om Christus wille lijden, en zij leden gaarne, met stille waardigheid. Opmerkelijk is het, dat ik nooit van een gevangene een klacht gehoord heb. In mijne herinnering is de tijd, dien wij doorleefde hebben, een schoone, stille, vredevolle geweest, trots alle verschrikking en niettegenstaande de vreeslijkste dingen, die wij doorleefden. Wij waren allen één in de bede: „de wil des Heeren geschiede”. Elken avond zongen de dames een koraal en „Harre meine Seele”, lazen stukjes uit Conrads „Kraft und Trost”. Wij leefden geheel in hoogere sferen, en God bracht ons genadig op onze hoogen; ieder afzonderlijk, maar ook allen te samen.

Zoo konden wij dan ook doorstaan wat nu volgde: een vreeselijke tweemaal 24 uren zwaren tusschen leven en dood, redding en ondergang. De Duitschers kwamen! De rooden ruimden het veld. Onze bestiale chef was tot ons geluk de eerste, die op den loop ging. Op 13 Maart des avonds sonderde de cipier alle Deutsche slaven, 15 in getal, af met de twee predikanten. Wij werden afzonderlijk opgesloten. Weder liepen wij gevaar om met handgranaten gedood te worden, wanneer de Deutsche bevrijders in aantocht waren. Dien nacht slapen wij niet. Des morgens te vier uur werden wij allen geboden uit de gevangenis te gaan; de dames, de predikanten, de houtvester K. en vier Joden. Zeventig gevangenen liet men aan hun lot over, evenals de zieken in het ziekenhuis, en een Duitsch soldaat, die in den Windustrijd gevangen genomen was. Wij kandidaten voor den dood, 22 in getal, werden op wagens gepakt en begonnen onze doodenrit. Nauwelijks had onze stoet de stad verlaten of een vluchtende soldaatentroep omsingelde ons. „Aanstonds doodschieten, niet

verder brengen”, klonk het van alle zijden. Maar toch reden wij verder. Aan den rand van den weg was de plaats, waar de door de recht-bank ter dood veroordeelden werden terecht gesteld. Ook daar gingen wij voorbij. Nu werd het ons duidelijk: het ging naar Riga! De dames zonder pelen, de Joden half naakt, beroofd van klederen. In mijn hart riep ik: „God! kunt gij dit toelaten! Onderweg bevriest!” Maar God kan wonderen doen. Want niemand bevroor, al vroor het hard. Oude, ziekelijke dames hielden het uit, hielden het vol op ladders; dwars over de ladders was slechts één plank gelegd om er op te zitten. Zoo moesten wij twaalf uur rijden. Niets kregen wij te eten. Toen op een landgoed halt gehouden werd, kwamen wij in een koude waschkeuken, waar men vuur aanmaakte. Goede vrouwen hadden medelijden met de gevangenen en brachten heimelijk brood en eieren. Zij troosten ons met de mededeeling, dat wij niet ver meer gebracht zouden worden, de witten waren in de nabijheid. Doch dit was voor ons juist het grootste gevaar. De rechtbank zou zitting houden en wij doodgeschoten worden. Maar dit gebeurde weer niet. Het ging verder naar Tuckum. Des avonds werden wij aldaar in de gevangenis gesloten! Wij kregen noch eten noch drinken. Na een onrustigen nacht klonk het des morgens vroeg: „Uit de gevangenis, in rij en gelid, voorwaarts marsch!” Uit de stad gingen te voet 130 gevangenen, voornamelijk Deutsche Tuckumers, vrouwen, meisjes, kinderen, ieder sleepte zijne zaken mede, hetzij ten doode, hetzij verder. Vrouwen en kranken konden toch niet te voet naar Riga? Voorwaarts, altijd maar voorwaarts. Die niet verder kon, wordt aanstonds doodgeschoten.

WINCKEL.

Officiële Berichten

Vrije Universiteit.

Men schrijft ons: De antwoorden op de circulaire van Directoren inzake de verhooging van 25 % zouden stof leveren voor kolommen druks.

Verrassend is het te zien, dat een groot aantal contribuanten het vanzelf sprekend achten. Zij beaamen volkomen dat verhooging van Contributie geboden is, en er zijn velen onder hen die deze wijze van doen dankbaar aanvaarden. Weer anderen beschouwen de zaak streng juridisch en meenen, dat wanneer elke verhoging dat deed, het gevaarlijk kan wezen zich voor een lidmaatschap op te geven. Geheel juist is deze beschouwing niet, omdat bij de circulaire een kaart was die met 1 cents postzegel en handteekening voorzien, aan Directeuren duidelijk kon maken, dat men niet voor verhoging in aanmerking wenschte te komen. Sommigen hebben de kaart teruggezonden, maar verzuimd den naam van den afzender er op te plaatsen. Weer anderen vonden 25 % te weinig, verhoogden hunne contributie met 30 tot 100 %, maar verzochten ook om de nog niet deelne-mers met ernst aan te sporen tot medewerking, en droegen op krachtige propaganda aan. Tervijl er ook waren die liever aan een nog andere wijze van propagende de voorkeur gaven, en er daarom zelf op uitgetrokken waren om anderen te bewegen als lid of contribuant toe te treden.

Het spreekt vanzelf, dat op deze medewerking groote prijs wordt gesteld, en zoo er zijn die het voorbeeld dezer broederen willen volgen, kunnen zij zich tot de heeren correspondenten of agenten ter plaatse wenden, die zeker op deze hulp zullen prijs stellen.

De Vrije Universiteit mag als de eenige Universiteit op Gods Woord gegrond, wel vragen om de medewerking van alle belijders des Heeren.

De nieuwe gehoorzaamheid, het tweede deel in het verbond door den doop bezegeld, moet worden betrachtdoor elk diehet merk- en veld-teeken van onzen Holland draagt, en deze eisch is evenoged gesteld aan de ouders als aan de kinderen. Waar het den Heere behaagd heeft aan Nederland een Vrije hoogeschool te geven, heeft Hij in deze gave ook de verplichting opgelegd aan deze school mede te werken.

Mede arbeiders Gods, ook voor de Hoogeschool met den Bijbel, mede arbeiders Gods ook in de beoefening der wetenschap. Telkens met nieuwe gehoorzaamheid, zonder enig uitzicht op loon, en toch met het heerlijk vooruitzicht, dat God van den hemel het ons zal doen gelukken.

En de Heere heeft ons ruimte gemaakt. Voor de oudleerlingen aan de Vrije Universiteit staat de toekomst gelijk als voor die der openbare Universiteiten, ja het is zelfs niet onzeker, dat voor tal van leeraars der Vrije school de voorkeur aan de geleerden der Vrije Universiteit zal worden gegeven. Wie had dit vóór veertig jaar durven verwachten!

Korte Notulen van de Partic. Synode van de Geref. Kerken van Zuid-Holland (Z.) gehouden Woensd. 13 Juni 1919 te Gorcum.

1. Dr. L. Os opent als consulent van de roepende Kerk van Gorcum de vergadering, laat zingen Ps. 119:3, leest Rom. 8:28 v.v. en gaat voor in gebed.

2. De praeses leest alle credentie-brieven voor, waaruit blijkt, dat alle classes regelmatig deputeerden, de primi Landwehr en Meijnen niet aanwezig zijn en van de classis Barendrecht de

pr. oud. van de Nadort afwezig is, welke later ter vergadering komt.

3. In het Moderamen nemen na stemming zitting als praeses. Dr. v. d. Velden, als assessor Dr. v. Lummel, als 1e scriba Dr. Kaptein, als 2e scriba Dr. Munnik.

4. Dr. Mulder leest de notulen van de vorige synode die onveranderd worden vastgesteld. De verschillende Deput. en de scriba der vorige Synode worden uitgenoodigd als adviseerende leden zitting te nemen.

5. Ingekomen stukken. a. Een circulaire van Dep. voor de oefening van het verband tusschen de Geref. Kerken en de Theol. fac. der V. U. wordt gelezen en de Dep. ad art. 49 aanbevelen dienovereenkomstig te handelen.

b. Attesten van een br., die wenscht onderzocht te worden naar art. 8 K.O. Ze worden gelezen en in orde bevonden. De vraag of aan dien br. de weg der studie moet worden gewezen, wordt afgewezen. Een onderzoek naar art. 8 zal worden ingesteld. Als tekst voorts predikatie wordt genoemd Math. 11:28, 29, naar Rom. 8 zal exegetisch, praktisch, dogmatisch gevraagd worden.

c. Het verslag van de Dep. ad art. 11 en 13 wordt vastgesteld.

d. Een schrijven van den Heer A. G. Bax te Vl. betreffende het overlijden van den Quaeator wordt gelezen.

e. In antwoord op het schrijven van Dr. S. te B. betreffende Dr. P. v. A. wordt besloten /100 te zenden.

f. De praes. leest het rapport van Dep. voor den arbeid onder de Geref. in Zuid-Amerika.

6. Verschillende comm. worden aangewezen om de boeken van onderscheiden Dep. na te zien. 7. Het verslag van het Weeshuis te Middelharnis wordt met dank goedgekeurd.

8. Dr. v. Lummel en oud. Prins worden aangewezen om de Syn. te vertegenwoordigen bij het 40-jarig jubileum van het Weeshuis.

9. Verslag Deput. ad art. 19. Gunstig wordt gerapport. aangaande de alumni en den toestand der kas. Na onderzoek werden 4 nieuwe alumni aangeworven. Uitvoeriger inlichtingen aangaande de alumni worden op prijs gesteld. Ook wordt gevraagd naar 't contact tusschen alumni en deput.

10. Br. V. preekt over Mat. 11:28, 29. Besloten wordt 't onderzoek voort te zetten.

11. Verslag Dep. ad art. 49 K.O. Geen percept. werd afgenomen. Bij één emeritering waren Dep. tegenwoordig.

12. Verslag Zandingsdep. Opgemerkt wordt dat Dr. v. Stockum onder zware lasten gebukt gaat, wat de administratie betreft. Geantwoord wordt, dat Mej. Weeda de administratie heeft overgenomen.

13. Rapport Curatoren Theol. School. Het gaat der School conglomakt wels. 14. 't Onderzoek van br. V. wordt voortgezet. Dr. v. d. Berg ondervraagt hem over Rom. 8. De Synode gaat in comit. Zij verklaart zich unaniem tegen zijn toelating tot het prepar. examens volgens art. 8. Het Moderamen deelt hem den uitslag mee.

15. De controleerende commissies voor de respectieve boeken van Quaeator Dep. art. 11 en 13 en 19 K. O. brengen gunstig rapport uit.

16. Voorstel Classis Dordt.

De Classis Dordrecht verzoekt de Particuliere Synode de quota in de pensioenen, welke de Synode uikeert, met 25 pCt. te verhoogen. Voorstel van de Classis Rotterdam.

De Classis Rotterdam stelt aan de Part. Synode vóór: het minimum voor emeritaatsgeld en het pensioen voor predikantsweduwen te bepalen op /800.—

Voorstel van de Classis Barendrecht:

De Classis Barendrecht stelt voor om de minima, voorgesteld door de Generale Synode betreffende de zorg voor Art. D.K.O., te verhoogen met 10 pCt tot een maximum van /1800.—

De voorstellen worden tegelijk behandeld.

Dr. v. Lummel doet een voorstel, dat na amendement door Dr. Munnik, met algemeene stemming wordt aangenomen. Het luidt:

De Part. Syn. besluit aan de samenwerkende Classis inzake de uitvoering van art. K.O. te adviseeren: 1o. de door de Gener. Syn. van Utrecht genoemde bedragen voor emerit. predikanten en predikantsweduwen aan te vullen tot een bedrag 25 pCt. hooger dan de daar genoemde cijfers, althans tot een minimum van /800.— mits die uitkeering met de verhooging /1800 niet te boven ga, en 2o. gelijke aanvulling van 25 pCt. te geven bij de kinder-gelden.

Dit besluit zal aan de verschillende classis worden medegedeeld ter behandeling op de eerstvolg. vergadering. Beswaren moeten voor 1 Oct. worden ingebracht bij den scriba dezer Synode. 't Moderamen wordt opgedragen deze zaak verder af te wikkelen.

17. Voorstel van de Classis Schiedam: De Provinciale Synode besluit om voortaan haar agendum in het begin van Mei aan de onderscheidene Classis te doen toekomen, opdat dit op de Classis kunne besproken worden, en drage aan de Classes op om vóór 1 Mei opgave te doen van de namen harer Afgevaardigden en Secundi, benevens haar eventuele voorstellen.

Na ampele bespreking wordt dit voorstel teruggeworpen.

18. De benoemingen hebben plaats. Quaeator der Synode br. A. G. Bax. Vlaardingen; sec. br. Dubbelman, Schiedam.

Voor de zending: Cl. Barendrecht Dr. C. Goote en P. van Hoven. Cl. Brielle Dr. C. W. J. van Lummel en M. H. K. Mol. Cl. Dordt Dr. W. W. Meynen en C. J. Gossinga. Cl. Gorcum Dr. S. O. Los en K. J. Kapteyn. Cl. Rotter-